

AMULO

EPISCOPUS LUGDUNENSIS.

NOTITIA HISTORICA.

(Apud Galland., veterum Petrarum Biblioth., tom. XIII.)

Diversimode vocatur auctor noster in priscorum libris: Amulo enim, Hamulus, vel etiam Hamularius audit. Fuit natione Gallus, successit Agobardo, tenuitque Lugdunensem sedem ab anno 844 ad 852 et ultra: De illo plura dabunt curiosi præter bibliographos Cointjus (a), et Dominicus de Colonia (b). Cavæus diligenter ejus scripta recensuit. Nos ex Baluzii Agobardo tanquam potiora decerpimus episto-

las duas, ad Theobaldum alteram de adulterinis quibusdam sanctorum reliquiis, alteram ad Gothescalcum pro confutanda ejus doctrina et moribus. Præterea opuscula duo ad eundem Gothescalcum de *Præscientia, Prædestinatione, et Libero arbitrio, etc.*, ex quodam ms. codice Trevirensi deprompta. Hæc primus vulgaverat Parisiis an. 1649 Sirmondus.

(a) Tom. VIII, pag. 650.

(b) Hist. Litter. Lugdun. tom. II, pag. 127.

AMULONIS EPISTOLÆ.

EPISTOLA PRIMA.

AD THEOBOLDUM EPISCOPUM LINGONENSEM.

I. Reverendissima et puro dilectionis affectu excolendo THEOBOLDO ^a Ecclesiæ Lingonicæ episcopo, AMULO humilis Ecclesiæ Lugdunensis episcopus in Domino Jesu Christo sempiternam salutem. Mandatis nobis per dilectum fratrem chorepiscopum ^b vestrum, nuper in castro Divionensi, apud ecclesiam beati Benigni martyris, coepisse quædam fieri in his qui orationis et venerationis causa ex quibuscunque locis confidere videntur, et maxime, imo, ut nonnulli affirmant, tantummodo in feminis; unde aures vester quædam ambiguitate turbaretur, et necessarium judicaretis nostrum, id est, fraternum, expetendum esse consilium. Dixit enim quod anno transacto duo quidam, qui se monachos esse dice-

rent, detulerint usque ad præfatam sancti martyris basilicam quædam velut cujusdam sancti ossa, quæ se vel ex urbe Roma, vel ex nescio quibus Italiae partibus, sustulisse affirmabant: cujus tamen sancti nomen se oblitos esse mira impudentia dixerunt. Quasi aut eum in tantum diligere et venerari poterint, si vere sanctum esse cognoverant, ut tanto terrarum spatio tam studiosè deferre satagerent, nisi ejus nomen in locis illis, unde assumptus dicitur, meritatum esset atque vulgatum, et istis ita insinuatum et cognitum, ut desiderarent illum et exposcerent, vel etiam furto auferrent in suæ regionis finibus collocandum, ac venerationi fidelium commendand-

B dum. Aut certe quem tanta veneratione dignum agnovissent, quem tanto amore transferendam expectassent, quem tam longo itinere ipsi assidue pertulissent, ejus nomen saltem una hora oblivisci potuerint, ut non illum, quem tanopere diligebant et venerabantur, continuo desiderio atque oratione ad præsidium salutis suæ, et ad propitiandam divinam clementiam pia et indesinenti memoria sibi adesse precarentur, aut omnino tantæ ignaviæ ac stoliditatis exstiterint, ut nomen ejus ad commotionem sui nec literis saltem signare studuissent.

II. Unde, sicut prædictus frater noster retulit, prudenter et religiose fecistis ut istiusmodi reliquias, quarum nulla exstaret auctoritas, et ipsum quoque vocabulum esset ignotum, nec ullo modo recipiendas judicaretis, nec penitus contemnendas; si tamen illi qui detulerant possent, sicut promittebant, hujus rei certitudinem ex eisdem partibus delatam sub diligenti examinatione evidentè ostendere. Dixit itaque nobis quod unus ex præfatis monachis, qui apud Divionem remanserat, jam mortuus sit; alter vero, qui ad perquirendum et renuntiandum perrexerat, nequaquam ulterius sit reversus. Attamen dum illa ossa, a tam vilibus personis delata, et nulla veritatis assertionem declarata, et tam insulsa relatione Ecclesiæ illata, velut causa honoris juxta sepulcrum præfati gloriosi martyris reverenter locata conservantur, coepisse in eadem basilica velut quædam miracula fieri, non sanitatum et curationum, quibus ulla indicia divinæ miserationis et propitiationis ostende-

D

^a Alias Teotbaldu vel Teutboldus dicitur, factus episcopus anno 844.

^b Ingelrannus erat is in castro Divionensi vices episcopi agens.